మగాడు

- అత్తలూరి విజయలక్ష్మి

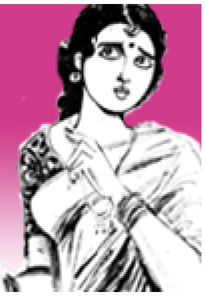

(గత సంచిక తరువాయి)

12వ భాగం

మహాకి ఎంత ప్రయత్నించినా చదువు మీద ఆసక్తిని మాత్రం కలిగించలేకపోయాడు అటు గురువు కానీ, ఇటు చంద్రకాంత్ కానీ. అతి కష్టం మీద ఒక్కో పాఠం చదువుతున్నాడు కానీ అదికూడా బలవంతంగా. ఆరోజు చదివిన పాఠం మర్నాడు ఒప్పచెప్పమంటే గుర్తు ఉండదు. నోరు తిరగదు. కొంతకాలం ప్రయత్నించిన గురువు వాడికి చదువు అబ్బడం అసాధ్యం అని నిర్ణయానికి వచ్చాడు. అదే విషయం చంద్రకాంత్ తో చర్చించాడు.

చంద్రకాంత్ " ప్రయత్నించండి. ఇంకా కొంతకాలం గడవనివ్వండి. కొంచెం కష్టం అవుతుంది..కానీ మన ప్రయత్నం చేయాలిగా అన్నాడే కానీ ఆయనకీ కూడా అనిపించింది ఇలా ఎంతకాలం అనిపించింది అని. వాడికి తెలిసిన విద్యలో శిక్షణ ఇప్పిస్తే అయినా ఏదో ఒక విద్యలో ప్రావీణ్యం సంపాదిస్తాడు అనిపిస్తోంది కానీ అందుకు తనేం చేయాలో ఆలోచించే సమయం ఆయనకీ లభించడంలేదు. వృత్తిపరమైన ఒత్తిళ్లలో నిండా మునిగిపోయి ఉన్న డి.సి.పి చంద్రకాంత్ వాడిని తనతో తీసుకుని వచ్చేటప్పుడు ఏమి ఆలోచించాడో గుర్తు రావడం లేదు. ఆరోజు పేవ్ మెంట్ మీద కళ్ళు వాల్చుకుని కూర్చుని దీక్షగా శ్రీ రాముడి బొమ్మని బొగ్గు ముక్క అరిగిపోయేలా దిద్దుతున్న చినిగిన బట్టల, చెదిరిన ఆశల పేద కుర్రాడు మాత్రమే కనిపించాడు. వాడిని అలా వదలాలి అనిపించలేదు. ఒక బాధ్యతాయుతమైన పోలీసు అధికారిగా ఆ కుర్రాడిని అలా వదిలేస్తే సమాజంలో మరో నేరస్తుడు తయారు అవుతాడేమోననే భయంతోనా, లేక అద్భుతమైన కళాకారుడు విరిగిన బొక్కు ముక్కలా మిగిలిపోకూడదు అనా! ఆయనకే తెలియని ఒక సందిగ్ధం.

ఈ ప్రశ్నలు మహనీ చూసినప్పుడల్లా ఈ ప్రశ్నలు ఆయన మదిలో మెదులుతూ ఉంటాయి. కానీ సమాధానం మాత్రం ఆయనకి తట్టడం లేదు.. వాడికి భగవంతుడు ప్రసాదించిన ఒక కళ ఉంది. దానిలోనే ప్రావిణ్యం సంపాదించగలిగితే మంచి చిత్రకారుడు అవుతాడు. పనికిరాని రాయే కావచ్చు కానీ, నిపుణుడైన శిల్పి చేతిలో అందమైన శిల్పంగా మారుతుంది. వీడూ అంతే రాయిలాంటి వాడు. వాడిని శిల్పంగా మార్చే శిల్పి కావాలి. ఎవరున్నారు? ఎవరన్నా మంచి గురువు లభించేవరకు తనే ఏదో ఒక మార్గం చూడాలి. అలా అనుకున్నాక ఆయనకీ కొంచెం సంతృప్తి కలిగింది/

ఆ రోజే వాడికి కొన్ని డ్రాయింగ్ బుక్స్ తెప్పించి ఇచ్చాడు. మహాకి అవి ఎలా వాడాలో చూపిస్తూ వివరంగా చెప్పాడు. "ఇప్పటినుంచీ నీకు బొమ్మలు వేసుకోవాలని అనిపిస్తే దీని మీద వేసుకో.. ఇవిగో పెన్సిల్స్.. ముందు చక్కగా స్కెచ్ వేయడం నేర్చుకో" అన్నాడు.

"అంటే" ప్రశ్నార్ధకంగా చూసాడు మహా.

ఆయన బుర్ర గోక్కున్నాడు.. పపెయింటింగ్ బాగుందా? లేదా అని మాత్రం తను చెప్పగలడు.. అది ఎలా వేశారో చెప్పడానికి తను కళాకారుడు కాదుకదా. నవ్వొచ్చింది ఆయనకీ. చిరునవ్వు దాచుకుని అన్నాడు " నువ్వు ఇంతకుముందు బొగ్గుతో వేసేవాడివి గుర్తుందా? అవే బొమ్మలు ఈ పెన్సిల్ తో ఈ కాగితాలమీద వేయి.. నెమ్మదిగా నువ్వు నేర్చుకునేలోగా నీకు ఎవరన్నా టీచర్ దొరుకుతాడేమో చూస్తాను" అన్నాడు.

సంకల్ప బలం ఉంటె ఎలాంటి ప్రయత్నం చేయకుండానే కొన్ని కోరికలు నెరవేరతాయి. మంచి మనసుతో రోడ్డు మీద పడి ఉన్న రాయిని తీసుకొచ్చి రత్నంగా మార్చి దానికి ఒక విలువైన స్థానం ఇవ్వాలనుకునే ఉన్నతమైన వ్యక్తిత్వంగల ఆ పోలీస్ ఆఫీసర్కి ఎక్కువ ప్రయత్నం చేయకుండానే ఒక పార్టీలో పరిచయం అయాడు శత్రుఘ్న. జాతీయంగా మంచి పేరున్న ఆర్టిస్ట్.. ఆయనకీ బాగా ఇష్టమైన ఆర్టిస్ట్ వడ్డాది పాపయ్య. ఆ చిత్రాల్లోని సొగసు, దివ్యత్వం, సౌందర్యం అతని చిత్రాల్లో చూసాడు. అద్భుతమైన పెయింటింగ్స్ . రకరకాల ఆర్ట్.. వాటర్ కలర్స్, ఆయిల్ పెయింట్స్, అక్రిలిక్ పెయింట్స్, స్కెచ్ లు, ఒకటేమిటి? ఎన్నో రకాల బొమ్మలు.. మోడరన్ ఆర్ట్ అప్పుడే బాగా ప్రాచుర్యం పొందుతున్న పరిస్థితి.. అతను వేసిన మోడరన్ ఆర్ట్ చూసి ముగ్ధుడై పోయాడు. అటు క్లాసిక్, ఇటు మోడరన్ ఆర్ట్ రెండూ అద్భుతంగా వేయగలిగినా ఇంకా నేను విద్యార్ధినే అంటాడు శత్రుఘ్న.

మహా గురించి చెప్పాడు.. "ఆ కుర్రాడు ఎక్కడివాడో నాకు తెలియదు శత్రుఘ్నా! దైవదత్తమైన అపురూపమైన కళ వాడికి ఉంది. అవలీలగా బొమ్మలేస్తాడు. కానీ బొగ్గుతో వేసినట్టు డ్రాయింగ్ పేపర్ మీద వేయలేకపోతున్నాడు. వాడు వేసిన బొమ్మ చూసాను. శ్రీ రాముడి మొహంలో ఎంత జీవకళ కనిపించిందో చెప్పలేను. కానీ, చేతులు, కాళ్ళు, కటి భాగం ఇలాంటి చోట్ల స్ట్రోక్స్ కుదరలేదు అనిపించింది నాకు. వాడికి కొంచెం సాన బెడితే మంచి చిత్రకారుడు అవుతాడు. మీరు అంగీకరిస్తే వాడిని మీకు శిష్యుడిగా పంపిస్తాను. మీ ఫీజు ఎంతో చెప్పండి " అన్నాడు శత్రుఘ్నతో.

" ఒక అనాధలోని ప్రతిభను గమనించి పెద్ద మనసుతో అతడిని వజ్రంగా మార్చాలనుకుంటున్నారు మీరు. మీరు చేసే మహత్కార్యానికి నన్ను ఒక నూలుపోగుగా మారే అదృష్టం కలిగించండి..నాకు ఫీజు అవసరం లేదు, ఆ కుర్రాడిని తప్పకుండా పంపించండి" అన్నాడు శత్రుఘ్న.

" రేపటి నుంచీ పంపనా" అడిగాడు ఆయన.

"అలాగే పంపండి" అన్నాడు శత్రుఘ్న.

మరునాడు ప్రకాశాన్ని తోడిచ్చి శత్రుఘ్న దగ్గరకు పంపిస్తూ "ఆయన చెప్పేది జాగ్రత్తగా విని బాగా నేర్చుకో. చేసేపని మీద ఏకాగ్రత, శ్రద్ధ ఉండాలి.. చదువు మీద నీకు శ్రద్ధ లేదు.. దీని మీదన్నా శ్రద్ధ చూపించు పైకి వస్తావు " అని హెచ్చరించాడు.

శత్రుఘ్న మహాని పరీక్షగా చూసాడు. చామన చాయగా ఉన్నా ఎంతో కళగా ఉన్నాడు. మంచి పోషణ ఉండడం వల్ల వయసుకి మించి పొడుగ్గా ఉన్నాడు. వినయంగా, చేతులు కట్టుకుని "మీరు ఏం చెప్తే అది చేస్తా" అన్నట్టు చూస్తున్నాడు.

"నువ్వు పేవ్మెంట్ మీద బొమ్మలేసేవాడివట .. ఏం బొమ్మలేసావు."

" దేవుడి బొమ్మలు"

ఆయన పెదవుల మీద సన్నని మందహాసం. "ఇంకా చాలా బొమ్మలు వేయచ్చు తెలుసా నీకు? అడిగాడు.

మహా సమాధానం చెప్పలేదు.. వెంటనే వాడి మనసులో ఉధృతంగా కెరటాలతో ఎగసిపడుతున్న సముద్రం, ఒడ్డున ఇసకలో గుజ్జనగూళ్ళు కడుతూన్న సావాసగాళ్ళు మెదిలారు..

"ఇలారా" మహా ఆయన్ని అనుసరించాడు... లోపల గోడల మీద, టేబుల్ మీద, షో కేసులో ఎన్నో పెయింటింగ్స్, పెన్సిల్ స్కెచ్స్.. అక్రిలిక్ రంగులతో, వాటర్ కలర్స్, ఆయిల్ పెయింట్స్ ఇలా రకరకాలుగా వేసిన బొమ్మలతో నిండి ఉంది గోడ.

ఒక పెద్ద డ్రాయింగ్ పేపర్ పెన్సిల్స్ ఇచ్చి " దేవుడి బొమ్మలు తప్ప వేరేవి, నీకు గుర్తున్న బొమ్మ వేయి" అన్నాడు శత్రుఘ్న.

వాడు కాసేపు ఏవో గీతలు గీస్తూ ఉండిపోయాడు.

చంద్రకాంత చెప్పినట్టు బొగ్గుతో వేసినంత సులభంగా పెన్సిల్స్ తో వేయలేకపోతున్నాడు అనుకున్నాడు. " ఆలోచించి మంచి బొమ్మ వేసి తీసుకురా చూస్తాను " అని చెప్పి తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆయన వెళ్ళిన వైపు చూస్తూ అచేతనంగా కూర్చున్న మహా కళ్ళ ముందు గాలికి విరిగిపడుతున్న చెట్లు... పొడుగాటి చేతులు చాచి ఆకాశాన్ని కిందకి లాగడానికి ప్రయత్నిస్తున్న సాగరకెరటాలు..నిర్జీవంగా ఇసకలో కూరుకుపోతున్న అమ్మ, సుడులు తిరుగుతున్న నీటిలో మునిగిపోతున్న పడవ... పైకిచాచి శరణు కోరుతున్న కొన్ని జతల చేతులు కదిలాయి.. ఆ దృశ్యాన్ని గాజుకళ్ళతో చూస్తూ మోకాళ్ళ చుట్టూ చేతులు చుట్టుకుని కూర్చున్న తొమ్మిదేళ్ళ కుర్రాడు.

విశాఖ ఆర్ట్ గ్యాలరీలో జరగబోయే ఆర్ట్ ప్రదర్శనలో తను ప్రెజంట్ చేయబోతున్న పెయింటింగ్ వేయడంలో మునిగిపోయి ఉన్న శత్రుఘ్న కాన్వాస్ మీద పడిన నీడ చూసి వెనక్కి తిరిగాడు. చేతిలో డ్రాయింగ్ పేపర్ పట్టుకుని నిలబడి ఉన్నాడు. వాడి చేతిలోంచి ఆ పేపర్ అందుకుని చూసిన ఆయన నిర్ఘాంతపోయాడు. “ ఇది ఊహించి వేసావా!” అడిగాడు..

కాదు అన్నట్టు తల ఊపాడు మహా “ మరి... నీకెలా తెలుసు ఒక తుపాను భీభత్సం ఇలా ఉంటుందని. నువ్వు.. నువ్వు...” చేష్టలుడిగిన వాడిలా చూస్తూ అడిగాడు.

మహా ఒక్కో అక్షరం కూడదీసుకుంటూ చెప్పాడు.. “ నేను చూసాను... అమ్మా, అయ్యా అందరూ చనిపోయారు.”

కొన్ని వందల కొండచరియలు తన మీది విరిగిపడుతున్న భావన ..

శత్రుఘ్న ఆపుకోలేని ఉద్వేగంతో ఆ అమాయకుడైన కుర్రాడిని గబుక్కున దగ్గరకు లాక్కుని గుండెలకు హత్తుకుని వాడి తలమీద చేయి పెట్టి “ గొప్ప చిత్రకారుడివి అవుతావు భవిష్యత్తులో.. నిన్ను నేను తయారు చేస్తాను.” అన్నాడు.

మరునాటి నుంచీ పెన్సిల్ ఎలా పట్టుకోవాలి... పేపర్ ఏ యాంగిల్ లో ఉండాలి.. మొదలైన విషయాలు ఓపిగ్గా వివరించాడు. గీతలు వంకరగా రాకుండా ఎలా గీయాలి.. కళ్ళల్లో జీవం ఉట్టి పడాలంటే కనుగుడ్డు ఎలా దిద్దాలి.. వగైరావాడికి అర్ధం అయేలా వివరిస్తూ కొన్ని స్కెచ్ లు వేయించడం చూపించాడు. బొమ్మ వేసేటప్పుడు అతనిలో కనిపించే ఏకాగ్రత చూస్తే ముచ్చటేసింది శత్రుఘ్నకి. మంచి అవగాహన ఉంది. చేసే పని మీద శ్రద్ధ ఉంది... ఇది చాలు ఇతను గొప్ప చిత్రకారుడు అవడానికి అనుకున్నాడు.

చంద్రకాంత్ మహానీ శత్రుఘ్న చేతిలో పెట్టాక చాలా నిశ్చింతగా ఉన్నాడు. మధ్యాహ్నం మూడు గంటలకి ప్రకాశం కారులో మహాని శత్రుఘ్న దగ్గర దింపేసి, ఏడింటికి పిక్ అప్ చేసుకుంటాడు. మొదట్లో ఆ విషయం పెద్దగా పట్టించుకోకపోయినా లక్ష్మీదేవికి వాడిని అలా కారుకి అలవాటు చేయడం మంచిది కాదు అనిపించింది. వాడు ఎంతకాలం తమ దగ్గర ఉంటాడు! ఎప్పుడో ఒకరోజు వెళ్ళిపోయి, స్వతంత్రంగా బతకాలి. అప్పుడు పరిస్థితి ఏమిటో

ఎవరూ చెప్పలేరు. ఇలా కార్లు భోగాలు మరిగితే వాడు కష్టపడతాడా! వాడే కాదు. ఎవరూ కూడా ఆయాచితంగా లభించిన భోగాలు వద్దు అని కష్టాలు కొనితెచ్చుకుంటారా/ అందుకే ఆవిడ భర్తతో చెప్పింది. " బస్సులో ఎలా వెళ్లి రావాలో చెప్పండి వాడికి. ఈ కారు భోగం ఎన్నాళ్ళు ఉంటుంది." ఆవిడ చెప్పాక ఆయనకీ కూడా ఆ మాటల్లో నిజం ఉంది అనిపించింది. ప్రకాష్ ని మహాకి శత్రుఘ్న దగ్గరకి వెళ్ళడానికి బస్సు ఎక్కడ ఎక్కాలి.. ఎలా వెళ్ళాలి అనే విషయాలు రెండు రోజులు చూపించమని పిలిచి చెప్పాడు.

రెండు రోజులు ప్రకాష్ తోడుగా వెళ్ళినా, మూడోరోజు నుంచీ మహా ఒక్కడే వెళ్ళాల్సి వచ్చింది. చంద్రకాంత్ గారి దగ్గరకు వచ్చాక రోడ్డు మీద ఒక్కడు కనీసం నిలబాల్సిన అవసరం కూడా రాలేదు.. ఇప్పుడు ఒక్కడే బస్సు ఎక్కి వెళ్ళడం మహా భయంతో వణికిపోయాడు నాలుగురోజులు. బిక్కు, బిక్కు మంటూ బెదురుచూపులు చూస్తూ వెళ్ళినా సరిగ్గా వారం అయ్యే సరికి కొంచెం, కొంచెంగా అలవాటు అయింది.

బ్రతకాలన్న ఆశ ఉంటే చాలు, ఈత రానివాడిని అయినా నిట్టనిలువు నీళ్ళల్లో ముంచితే ఈత నేర్చుకుని మరీ ఒడ్డు చేరతాడు. అదే జరిగింది మహా విషయంలో. శత్రుఘ్న స్నేహస్వభావం, అతను ఆర్ట్ నేర్పించే విధానం వాడిని ఆకర్షించింది. చిత్రకళ పట్ల అభిరుచి, ఆసక్తి ఉందొ, లేదో తెలియదు కానీ బొమ్మలు గీసేటప్పుడు వంచిన తల ఎత్తడు.. చుట్టుపక్కల ఏం జరుగుతుందో కూడా ధ్యాస ఉండదు.. అలా శ్రద్ధగా తను వేయాలి అనుకున్న బొమ్మ పూర్తీ చేసిగాని కూర్చున్న చోటు నుంచి కదలడు. ఒక తపస్విలా తను చేస్తున్న పనిలో లీనమైపోయే వాడిని చూస్తె శత్రుఘ్నకి ముచ్చటగా అనిపిస్తుంది. భగవత్ దత్తమైన కళ వాడికి అబ్బింది. శిక్షణ లభిస్తే రాణిస్తాడు.. చంద్రకాంత్ అన్నట్టు ఏదో ఒక జీవనభ్రుతి కల్పించాలి.. చదువు అబ్బని ఈ కుర్రాడు ఎంతకాలం ఒకరి మీద ఆధారపడి జీవిస్తాడు? అని ఆలోచించిన శత్రుఘ్న శ్రద్ధగా నేర్పిస్తూ ఎంతో ఆదరంగా చూస్తున్నాడు. ఆయన ఆదరణతో తొందరలోనే వాడిలో ఉన్న బెరుకుపోయింది. ఇప్పుడు శత్రుఘ్న దగ్గర గడపడం చాలా ఇష్టం అయిన దినచర్య అయింది. అందుకే వంటరిగా అయినా తనకు తాను ధైర్యం చెప్పుకుంటూ వెళ్ళడం మొదలుపెట్టడంతో త్వరలోనే తన మీద తనకి కాన్ఫిడెన్సు కూడా వచ్చింది. వాడికి అకస్మాత్తుగా తను చాలా పెద్దవాడు అయిపోయినట్టు అనిపించసాగింది. వాడి మాటలో, ప్రవర్తనలో మార్పు వచ్చింది.

ఎవరూ ఎప్పటికీ ఒకేలా ఉండరు. కాలం అనేది ఎలాంటి వాళ్ళనైనా తనకి అనుకూలంగా మార్చుకుంటుందే తప్ప ఎవరికీ అనుకూలంగా కాలం మారదు. ఇది వాస్తవం.

శత్రుఘ్న ప్రోత్సాహంతో మహా వేళ్ళు చురుగ్గా పనిచేస్తున్నాయి. వాడిలో వాడే ఊహించుకుని కూడా కొన్ని బోమ్మలు వేయగలుగుతున్నాడు. వాటిలో దేవుడి బొమ్మలే కాదు, ప్రకృతి ధ్రృశ్యాలు, నది ఒడ్డు, సూర్యాస్తమయం,

సూర్యోదయం, పున్నమి చంద్రుడు ఇలా ఎన్నో బొమ్మలు వేయగలుగుతున్నాడు. నెమ్మదిగా ఎక్కడ ఏ రంగు వేయాలో ముందు కలర్ పెన్సిల్స్ తో చూపించడం మొదలుపెట్టాడు శత్రుఘ్న.

ఆరోజు చంద్రకాంత్ పుట్టినరోజు .. ఉదయం నిద్రలేచి, స్నానం ముగించి హాల్లో కి రాగానే ఇంట్లో సందడి కనిపించింది మహాకి. తను లేచేసరికే చంద్రకాంత తలారా స్నానం చేసి, కొత్త, పైజమా, లాల్చీలో వార్తాపత్రిక చదువుకుంటూ కూర్చున్నాడు. లక్ష్మిదేవి కూడా పట్టుచీర కట్టుకుని పూజ ముగించి హారతి పళ్ళెంతో వచ్చింది.

మహాని చూడగానే నవ్వుతూ “స్నానం చేసావా! హారతి అద్దుకొ..ఇవాళ అయ్యగారి పుట్టినరోజు..” అంది.

మహా హారతి అద్దుకున్నాడు.

వాడికి పుట్టినరోజు అంటే అర్థం కాలేదు. పుట్టినరోజులు, వేడుకలు, కొత్తబట్టలు ఇవన్నీ తెలిసే జీవితం కాదు.. విచిత్రంగా అనిపించింది వాడికి. చరణ్ కూడా స్నానం చేసి వచ్చి తల్లి,తండ్రుల పాదాలకు నమస్కరించి, తండ్రి చేతికి కొత్త వాచీ పెట్టాడు.

“ఒరేయ్.. ఒరేయ్ నువ్వు నాకు గిఫ్ట్ ఇచ్చేంత పెద్దవాడివి అయావా !” ఆయన ఆ వాచీ చూసి మురిసిపోతూ కొడుకును దగ్గరకి తీసుకుని నుదుటి మీద ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

ఆ సన్నివేశం రెప్పవేయకుండా చూస్తూ ఉండిపోయాడు మహా. అంతా విచిత్రంగా ఉంది. ఆ తండ్రి కొడుకులను చూస్తుంటే ఒక్కసారి తనని కూడా ఆయన అలా దగ్గరకి తీసుకుంటే బాగుండు అనిపించింది. వాది శరీరం సన్నగా కంపించడం మొదలుపెట్టింది.. మొదటిసారిగా ప్రేమ, వాత్సల్యం, తండ్రి పరిశ్వంగంలోని తీపి వాడికి ప్రతి నరం నిశ్శబ్దంగా వివరిస్తున్నట్టుగా చిత్రమైన భావన కలగసాగింది. తను కూడా అలాంటిది ఏదన్నా ఇస్తా అలాగే దగ్గరకి తీసుకుంటాడా అయ్యగారు. ఏమివ్వాలి? అవును ఏమివ్వాలి?

సాయంత్రం శత్రుఘ్న దగ్గరకు వెళ్ళాక ఉదయం నుంచీ మనసులో మెదులుతున్న ఆ భావనని మొహమాటంగా, ఇబ్బందిగా వ్యక్తం చేసాడు.

“పుట్టినరోజు అంటే ఏమిటి?” అడిగాడు.

ముందు ఆశ్చర్యంగా చూసాడు శత్రుఘ్న. ఆ ప్రశ్న వేసి జవాబు కోసం ఆత్రంగా చూస్తున్న ఆ కళ్ళల్లోని అమాయకత్వం చూసేసరిని మనసులో వాడి పట్ల అంతులేని సానుభూతి పొంగింది,.

నెమ్మదిగా పుట్టినరోజు అంటే ఏమిటో వివరించాడు. చరణ్ ఇచ్చిన వాచీ గురించి కూడా చెప్పి, నేను కూడా ఏదన్నా ఇవ్వాలి ఏమివ్వను? అన్నాడు మహా.

శత్రుఘ్న ఒక్క క్షణం ఆ కుర్రాడి మనసులో మెదిలిన ఆలోచనకి విస్తుబోయినా, వెంటనే " ఇస్తావా" అన్నాడు.

మహా తలూపాడు.

" సరే ఇలారా ఆ పేపెర్ తీసుకో..." అంటూ ఆర్ట్ పేపర్ చూపించాడు

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

COMMENTS